

Deze maand bestuderen we fragmenten uit deel 8 van *De nieuwe menselijke revolutie*, hoofdstuk 1 'Een stevig fundament leggen'

Toda koesterde wat er in het hart van zijn leermeester leefde en deed de gelofte om zijn leven toe te wijden aan het verspreiden van de leerstellingen van de Daishonin. Zowel zijn leermeester, die in de gevangenis stierf, als hijzelf, de leerling die de gevangenis levend verliet, waren leeuwen die tot alles bereid waren om de Mystieke Wet te verspreiden. Het pad van de leeuw is het pad van leermeester en leerling - een leven toegewijd aan waarheid en rechtvaardigheid. (...) Bovendien is het een pad van compassie waarbij iemand zich volledig inzet voor het geluk van de mensen. De Soka Gakkai is een verzameling leeuwen, een verbond van mensen met dezelfde spirit als Josei Toda, die onverwoestbaar geluk en vrede creëren. (...)

Sinds de inauguratie van Shin'ichi was de Soka Gakkai behoorlijk gegroeid en met sprongen vooruitgegaan. Hierdoor beseftte hij dat het voor de volgende stap nodig was om in elk gebied het fundament van de regio's en de algemene afdelingen te reorganiseren en te verstevigen. Shin'ichi zag ook duidelijk een nog belangrijker taak voor zich, om de spirit van zijn voorgangers, Makiguchi en Toda, voor altijd te behouden. (...)

De 25e Algemene Hoofdbureau-bijeenkomst vond plaats op 3 mei. Het weer was die ochtend in Tokio hetzelfde als op de dag van de Algemene Hoofdbureau-bijeenkomst van 3 jaar daarvoor, toen Shin'ichi Yamamoto werd benoemd tot de derde president van de Soka Gakkai. De deelnemers hoefden zich pas om 9 uur te verzamelen bij de aula van de Nihon Universiteit in Ryogoku, toch waren veel van hen er al uren eerder. Toen de overzeese leden van de Algemene afdeling Amerika en de Algemene afdeling Zuidoost-Azië de aula die ochtend om 7 uur binnenkwamen, werden ze luid toegejuicht door de deelnemers in de al volgelopen zaal. De overzeese leden liepen blij en trots de aula binnen met vlaggen waarop stond: afdeling Los Angeles, afdeling Hongkong, afdeling Bangkok, afdeling Saigon en District Jakarta. Dit gaf de Japanse leden een sterk gevoel van de internationale omvang van de kosenrifu-beweging. In de 2,5 jaar sinds de eerste overzeese reis van president Yamamoto was de droom van de wereldwijde verspreiding van het Nichiren Boeddhisme voor hun eigen ogen realiteit geworden. (...)

Michiyo Watari raakte tijdens haar middelbareschooltijd betrokken bij de socialistische beweging. (...) Ze realiseerde zich dat er problemen waren die een sociale hervorming alleen niet konden oplossen, zoals ongeneeslijke ziekten en familieruzies. (...) Omstreeks die tijd hoorde ze over de Soka Gakkai van Seiichiro Koyama, een jonge man die melk bij haar thuis bezorgde. Zijn uitleg dat het doel van het Nichiren Boeddhisme was om maatschappelijke welvaart en individueel geluk tot stand te brengen, was voor haar de aanleiding om te gaan beoefenen.

Michiyo werd verantwoordelijk voor de planning van de jonge vrouwendivisie onder leiding van de jonge vrouwenverantwoordelijke Tokië Tani en ze liet haar grote capaciteiten zien. Ze zat vol nieuwe ideeën, maar die werden niet altijd geaccepteerd door haar senioren van de vrouwen- en jonge vrouwendivisie. Gefrustreerd vroeg ze regelmatig raad aan Shin'ichi Yamamoto.

Shin'ichi wilde dat Michiyo al haar talenten zou gebruiken voor de jonge vrouwen en daarom was hij soms strikt tegen haar. Op een keer, toen Michiyo ontmoedigd bij hem kwam omdat haar voorstel was afgewezen, zei hij tegen haar: "Kosenrifu is een vreedzame revolutie zonder bloedvergieten voor het creëren van geluk en vrede voor alle mensen. Zelfs socialistische revolutionairen hebben met heel hun leven gevochten en de ene na de andere vervolging ondergaan, zonder hun idealen op te geven. Mensen die zich laten ontmoedigen, alleen omdat anderen hun ideeën niet accepteren, kunnen zich niet inzetten voor kosenrifu." (...)

Een andere keer zei hij: "Als je altijd probeert alles zelf te doen op de manier zoals jij het wilt, zullen je leden niet groeien. Het is belangrijk eraan te denken hoe je elk lid in staat kan stellen om met vreugde het meeste uit haar kwaliteiten te halen en anderen in de schijnwerpers te zetten, niet

jezelf. Het is ook heel belangrijk om goed te luisteren naar wat anderen zeggen en warm en toegankelijk te zijn. (...) Houd altijd in gedachten dat het doel van geloof het polijsten van onze menselijkheid is." (...)

Als eerste belofde de verantwoordelijke van de studentendivisie, Goro Watari, plechtig dat hij het aantal leden van de studentendivisie zou laten groeien tot 20.000 en dat hij de leden onder de donkerrode vlag zou verenigen. De net benoemde verantwoordelijke van de jonge vrouwen, Michiyo Watari, kwam vervolgens het podium op en sprak vol energie over haar verwachtingen en doelen: "Aan mij is op deze veelbelovende bijeenkomst, ter gelegenheid van het feit dat president Yamamoto 3 jaar geleden is geïnaugureerd, de grote verantwoordelijkheid toevertrouwd om leiding te geven aan de jonge vrouwen. Dit is een tijd voor een nieuwe vooruitgang. Ik ben vastbesloten al mijn kracht in te zetten en me volledig aan kosenrufu toe te wijden!" Daarna introduceerde ze de eerste van twee nieuwe motto's voor de jonge vrouwen: 'Ontwikkel een onwankelbaar geloof'.

Een leven dat niet is geworteld, is als drijvend onkruid dat door de golven heen en weer wordt geslingerd; het laat zich makkelijk beïnvloeden door de tendens van de tijd en persoonlijke zwakheden. Iemand die zo leeft zal ontmoedigd raken als hij grote moeilijkheden op zijn pad tegenkomt. Geloof, benadrukte Michiyo, houdt ons met beide benen op de grond. Alles begint en eindigt met het reciteren van daimoku. Vervolgens introduceerde ze het tweede motto: 'Levenslang leren'. Iemand die zich niet inspant om zich te ontwikkelen, groeit niet en maakt geen vooruitgang. Er bestaat een gezegde: "Een leven zonder leren heeft weinig waarde." Vooral voor degenen die verantwoordelijkheid willen nemen voor de volgende generatie, is studie niet alleen een recht maar ook een plicht. Michiyo sprak verder haar hoop uit dat de jonge vrouwen hun energie zouden gebruiken om de leerstellingen van Nichiren Daishonin te bestuderen - het fundament van het leven - en dat ze zich de boeddhistische levensfilosofie eigen zouden maken. (...)

Tot slot zei Kenshiro: "De Soka Gakkai is een organisatie waarin we capabele mensen trainen. Het is een uitgestrekte oceaan van mensen. Alleen door ons erin onder te dompelen en actief betrokken te raken, kunnen we onszelf ontwikkelen tot mensen die zo sterk zijn als een orka. Wij, de jonge mannen, zullen een solide organisatie opbouwen." (...)

Shin'ichi sloot vervolgens zijn toespraak af door over menselijk geluk te praten. "Waardoor gaat ons leven echt stralen?" vroeg hij. "Dat is niet door rijkdom of macht. Het is wanneer wij, als leerlingen van Nichiren Daishonin en als afgezanten van de Boeddha, bondgenoten worden van mensen die lijden. Wanneer we ons aan die missie toewijden, kunnen we een schitterend leven leiden, een leven vol vreugde. Het innerlijke vuur van onze passie voor die missie, zorgt ervoor dat ons leven voor eeuwig straalt met het sterke licht van menselijkheid. Laten we daarom blijven beoefenen met een geloof als stromend water." (...)

"Meneer Toda benadrukte het belang van onze eigen zelfverbetering en van de andere verantwoordelijken. Dit is het erfgoed dat hij ons naliet. Iemand kan geen echte verantwoordelijke worden genoemd, tenzij hij voortdurend streeft naar zelfverbetering. Ik voel dit net zo als meneer Toda en ik deel dit besluit met hem. Ik studeer iedere dag en doe aan zelfreflectie. Ik daag mezelf uit en streef naar persoonlijke groei. Alle aspecten van de Soka Gakkai zijn mijn verantwoordelijkheid. Daar moet ik me mee bezighouden. Vanwege dit sterke besef kan ik absoluut niet doelloos toekijken en luchthartige opmerkingen maken als een niet-betrokken criticus of toeschouwer. (...)

Er klonk diepe emotie in Shin'ichi Yamamoto's stem toen hij zijn toespraak op de seniorenbijeenkomst afsloot: "Er zijn jonge mensen die oud zijn en oude mensen die jong zijn. Om jong te blijven is een flexibele spirit en voortdurend proberen onszelf te verbeteren bepalend. (...) Hoe prachtig en gelukkig ons leven vroeger misschien ook was, niets is tragischer dan je aan het eind van je leven ellendig en verbitterd te voelen en alleen maar te klagen.

“Geluk gaat niet om rijkdom en het wordt ook niet bepaald door sociale status of roem. Ons geluk wordt eerder bepaald door de vraag of we in ons leven altijd een doel en een missie hebben, ongeacht onze leeftijd. Dat ieder van jullie, onze senioren in het leven, met heel je hart je geloof beoefent en elke dag opgewekt leeft, met een geweldige energie en hoop, is het grootste bewijs van de geldigheid van het Nichiren Boeddhisme. Ik sluit mijn woorden van vandaag af met een oprecht gebed voor jullie gezondheid en een lang leven.” (...)

“Raad en aanmoediging geven en anderen inspireren om op te staan in geloof, vindt niet alleen plaats op bijeenkomsten; dit kan bijvoorbeeld ook in een badhuis, of tijdens een diner.” Shin’ichi keek naar Goro Watari, de nieuwe verantwoordelijke van de regio Hyogo, en zei: “Watari, de kern van jouw activiteiten zal nu in Hyogo liggen, in plaats van in Kioto. Raak alsjeblieft bevriend met de leden daar. Je bent nog jong, dus ik hoop dat je er altijd voor zorgt dat je naar je senioren luistert en dat je hun mening respecteert. Ik weet zeker dat het makkelijker zou zijn mensen van je eigen generatie om je heen te hebben en nauwer met hen samen te werken. Maar daardoor zal de organisatie alleen maar uit balans raken en uiteindelijk raak je dan van iedereen vervreemd. Tegelijkertijd is het belangrijk dat senior verantwoordelijken zich omringen met jongeren en hun mening waarderen. De leden van de Soka Gakkai zijn van alle leeftijden. De werkelijke kracht van de Soka Gakkai kan zich alleen manifesteren als ieder lid zijn of haar volledige potentieel gebruikt en als ze in harmonie en eenheid samenwerken.”

Op de weg terug van het badhuis aten Shin’ichi en de anderen een ijsje en spraken over de toekomstverwachtingen voor kosenrufu. Shin’ichi wilde alle formaliteit zoveel mogelijk buiten de Soka Gakkai houden. Hij gedroeg zich altijd op een natuurlijke manier en dat had hij zijn hele leven gedaan. (...)

Nichiren Daishonin schrijft: "Het boeddhisme gaat voornamelijk over winnen of verliezen." (WND-I, 835) (...) In feite is het menselijk bestaan op zich een strijd. Het realiseren van echt geluk begint met het uitdagen en overwinnen van onze eigen lafheid en luiheid. Menselijke revolutie houdt in dat we onze negatieve tendensen overwinnen en onze Soka Gakkai-activiteiten zijn de arena waarin we dit kunnen doen. Ik maak me geen echte zorgen over de korte termijn resultaten van onze activiteiten. Het gaat er vooral om dat iedereen zich met heel zijn hart inspant in geloof, grote voorspoed en een rijk leven vergaart, en een grenzeloze levensstaat met grote vreugde bereikt. Ik hoop dat jullie je altijd zullen herinneren dat dit de reden is waarom we het Nichiren Boeddhisme met anderen delen en Soka Gakkai-activiteiten doen. (...) Net zoals een bloem tot bloei komt na het doorstaan van de bittere winterkou, kan een droom alleen worden gerealiseerd als iemand bereid is de bijbehorende beproevingen te doorstaan en de nodige inspanningen te leveren. (...)

Op 21 juni, ging Shin’ichi Yamamoto naar het eiland Amami Oshima. Het doel van deze reis naar Kyushu was om de leden op de Amami eilandengroep aan te moedigen. Shin’ichi maakte zich grote zorgen over zijn medeleden die hun best deden om het boeddhisme te beoefenen op deze afgelegen eilandengroep. Niet alleen waren hun vervoersmiddelen beperkt, maar op sommige eilanden was er geen medische zorg of zelfs elektriciteit. Voor hun levensonderhoud waren ze ook afhankelijk van de weersomstandigheden; tyfoons of andere stormen sneden hen af van de eerste levensbehoeften. Tijdens lange perioden van droogte en hitte zaten veel eilanden dan zonder drinkwater. Er waren daar nog veel oude gebruiken en tradities en daardoor was het een hele uitdaging om het Nichiren Boeddhisme te verspreiden. (...)

De tocht naar Amami Oshima duurde ongeveer 5 of 6 uur. De plaatselijke leden merkten op dat de zee erg kalm was, maar de verantwoordelijken uit Tokio die met Shin’ichi waren meegereisd, waren niet gewend aan een boottocht over de oceaan, en ze vonden de zee ruw en onstuimig. Al gauw nadat ze de haven hadden verlaten waren ze allemaal zeeziek, behalve Shin’ichi. Met een bleek gezicht zaten ze ineengedoken in hun stoel. (...) Na hun aankomst in het Cultureel Centrum chantten de verantwoordelijken die met Shin’ichi meereisden drie keer Nam-myoho-

renge-kyo en daarna strekten ze hun benen en maakten het zich gemakkelijk. De reis had hen uitgeput. Bestuursvoorzitter Koichi Harayama mopperde: "Amami is zo ver weg! En ik had echt last van het stampen van het schip." Toen hij dit hoorde, merkte Shin'ichi snel op: "We zijn gelukkig uiteindelijk in Amami gekomen. Nu we zover zijn gekomen, ben ik vastbesloten echt iets te bereiken. Laten we, nu we hier zijn, voor 5 jaar inspanningen leveren om de ontwikkeling van onze organisatie in Amami zeker te stellen!" (...)

Hij keek naar zijn metgezellen en vervolgde: "Ik stel voor dat we hier op de Amami eilanden een algemene afdeling oprichten. Amami is een plek met een pijnlijke geschiedenis. Hier hebben de mensen geleden onder allerlei soorten wrede onderdrukking. (...) Om dat bittere karma te veranderen, om Amami sterk en onafhankelijk te maken, wil ik hier een algemene afdeling oprichten, zelfs al zijn er nog maar weinig leden. Ik ben tot deze conclusie gekomen na lang en hard nadenken. Laten we praten over onze ideeën over de organisatie en de verantwoordelijken van de algemene afdeling." (...)

Takashi Nogawa runde een kleine supermarkt op Amami Oshima. Hij was een man van eind 30 met een serieus uiterlijk, recht-door-zee en eerlijk. (...) Elke dag leefde hij in uitzichtloze armoede. Uiteindelijk opende hij zijn kleine supermarkt en trouwde hij. Net toen de zaken beter leken te gaan, kreeg hij tuberculose. Zijn ouders waren overleden toen hij klein was en zijn zus was op haar zestiende overleden. Het gevoel dat het het lot van zijn hele familie was om vroeg te sterven, zorgde ervoor dat hij bang was voor zijn eigen dood. (...) Omstreeks die tijd hoorde hij voor het eerst over het Nichiren Boeddhisme. (...) Elke dag voelde hij zich wat beter en toen er ongeveer 1 jaar later een röntgenfoto werd genomen, waren er geen donkere plekken meer te zien op zijn longen. De arts was heel verbaasd. Deze ervaring gaf Takashi Nogawa een geweldig vertrouwen in zijn geloof en hij stak nog meer energie in Soka Gakkai-activiteiten. Hij had de kracht van zijn boeddhistische beoefening ervaren en zijn karma veranderd. (...)

In de begintijd van de Gakkai-activiteiten op de Amami eilanden moest een afdelingsverantwoordelijke minder uren gaan werken om alle leden te kunnen bezoeken. Takashi Nogawa wist dit en aarzelde daarom nog of hij de functie van hoofdverantwoordelijke van de afdeling Amami Oshima op zich moest nemen. Zijn vrouw Yoshimi was zich ook goed bewust van de zware verantwoordelijkheid die deze functie met zich meebracht. (...) Maar ze begreep ook dat iemand de taak op zich moest nemen om het tragische karma van de Amami eilanden te transformeren voor het geluk van alle mensen daar, en daarom nam ze een beslissing. "We kunnen het doen." "Ik zal voor de winkel zorgen!" zei ze tegen haar man. Door haar woorden kon Takashi Nogawa zijn beslissing nemen. (...)

Na zijn benoeming zette Takashi Nogawa zich met heel zijn hart in om de leden te helpen beoefenen en de leerstellingen van de Daishonin over het hele Amami eilandenrijk te verspreiden. Dit bleek net zo'n grote uitdaging te zijn als hij had verwacht, eigenlijk zelfs nog veel groter. Door zijn bezoeken aan de eilanden was Takashi Nogawa vaak een week of 2 van huis. (...) Toen hij op een avond nog laat onderweg was, werd hij plotseling overvallen door een zware vermoeidheid. Hij zette zijn motor uit en ging aan de kant van de weg liggen. Hij werd wakker omdat hij iets op zijn maag voelde. Hij deed zijn ogen open en snakte naar adem. Het was een habu, een giftige slang die op de zuidelijke Japanse eilanden leefde. (...) De slang bewoog zich langzaam over zijn buik en gleed weg. Het hele voorval had ongeveer 10 seconden geduurd, maar het leken wel uren. Het risico was altijd aanwezig dat je deze slangen op de eilanden Amami Oshima en Tokunoshima zou tegenkomen. (...) Hoe vaker hij van het ene eiland naar het andere reisde en hoe harder hij zich inspande, hoe meer geld het kostte. Zijn vrouw Yoshimi bezuinigde op alles en ze kon de eindjes nauwelijks aan elkaar knopen. (...) Ze wist dat haar man zich inzette voor het geluk van de mensen op de Amami eilanden en ze was vastbesloten om voor het huishouden te zorgen tijdens zijn afwezigheid. Dat was haar persoonlijke gelofte. (...)

Haru Fujisawa, die benoemd zou worden als verantwoordelijke van de vrouwen van de algemene afdeling Amami Oshima, was een wijze, vriendelijke vrouw van in de 50. (...) Toen de afdeling Amami Oshima werd opgericht, werd ze benoemd tot afdelingsverantwoordelijke van de vrouwendivisie. Na haar benoeming tot afdelingsverantwoordelijke van de vrouwendivisie reisde Haru Fujisawa van eiland naar eiland om de Mystieke Wet te verspreiden.

Haar reizen verliepen niet altijd gladjes. Als er een storm opstak, veranderde de mooie blauwe zee in een massa woeste golven en dan kon ze niet verder reizen. Op een keer zat ze zo 7 uur lang net voor de kust vast, omdat haar boot door de hoge golven niet kon aanmeren. (...) Op de eilanden liep ze 's avonds vaak 2 of 3 uur van de ene naar de andere plaats om de leden te bezoeken. Daarbij liep ze gevaar gebeten te worden door de giftige habu slang. Soms gooiden mensen zelfs zout¹ naar haar en haar medeleden als ze hen vertelden over het Nichiren Boeddhisme. Steeds wanneer Haru het zout als sneeuw om zich heen zag vallen, legde ze de gelofte af: "Ik zal niet opgeven! Wat er ook gebeurt, ik zal het Nichiren Boeddhisme verspreiden over alle Amami eilanden, sneller dan in ieder ander deel van Japan en deze plek de gelukkigste van het hele land maken!"

Takashi Nogawa, de afdelingsverantwoordelijke van Amami Oshima, deelde deze overtuiging met Haru, net als alle leden op Amami. De lokale volksreligie was nog diepgeworteld op de Amami eilanden. De mensen vereerden priesteressen die plaatselijke sjamanistische rituelen uitvoeren, en ook de mensen waarvan ze dachten dat ze gebedsgenezers waren die met de goden konden communiceren en voor hen konden spreken. Ze geloofden dat iedereen die tegen dit soort tradities was, vervloekt zou worden. Onder deze omstandigheden zetten de leden van de Soka Gakkai zich in om mensen over het boeddhisme te vertellen. (...)

De zon stond hoog aan de hemel boven de uitgestrekte oceaan. De langverwachte dag en een nieuw begin was aangebroken. (...) "Als de zon in ons hart schijnt", dacht Shin'ichi, "kunnen we alle innerlijke duisternis verdrijven en zonder enige twijfel beginnen aan een ochtend vol overwinning. Als we de samenleving willen veranderen, is het belangrijk dat we ons afvragen of ons hart brandt van strijd lust en of we echt toegewijd zijn aan het verspreiden van de leerstellingen van de Daishonin." (...)

De voltooiingsceremonie voor het Cultureel Centrum van Amami Oshima, waar zo verlangend naar was uitgekeken, begon net voor 10 uur 's morgens. (...) Shin'ichi hoopte dat de leden van de Amami eilanden geweldige voorspoed zouden ontvangen door hun beoefening. "De Gohonzon is een mandala, wat een 'verzameling weldaden' betekent en 'volmaakt begiftigd'", zei hij. "Oftewel, de Gohonzon bevat zonder enige uitzondering de voorspoed van alle boeddha's en alle leerstellingen of wetten. Door de kracht van ons geloof en van onze beoefening kunnen we de kracht van de Boeddha en de Wet uit de Gohonzon naar buiten brengen. Tegelijkertijd manifesteren ons sterke geloof en onze beoefening zich als de kracht van de Boeddha en de Wet."

Shin'ichi sprak vervolgens over het belang van het reciteren van daimoku en tot slot zei hij: "Dit Cultureel Centrum is voor jullie allemaal een kasteel van de Wet die je vrij kunt gebruiken voor het verspreiden van de leerstellingen van de Daishonin. Ik hoop dat jullie eenheid en jullie moed ervoor zullen zorgen dat er een grote golf van verspreiding vanuit dit kasteel, dat het meest zuidelijk gelegen is van alle Culturele Centra in Japan, voortkomt. Ik reken erop dat jullie in mijn plaats kosenrifu tot stand brengen hier op de Amami eilanden." (...)

In de tijd tussen de twee bijeenkomsten in, maakten Shin'ichi en zijn metgezellen gebruik van de gelegenheid om de stad Naze te bezichtigen met de pasbenoemde verantwoordelijken van de Algemene afdeling Amami Oshima, (...) Terwijl ze over het water keken, vroeg Shin'ichi aan Takashi

¹ In Japan geloofde men van oudsher dat zout een zuiverendewerking had. Het werd gegoid als een vorm van bescherming tegen onzuiverheid.

Nogawa: “Wat is het grootste probleem waar de mensen van de Amami eilanden mee te maken hebben?” Hij antwoordde: “Habu slangen. (...). Maar in sommige delen van de eilanden zijn geen artsen en in die gevallen zijn deze beten dodelijk.” (...) Vervolgens vroeg Shin’ichi aan Takashi Nogawa: “Zijn er nog andere problemen buiten habu slangen?” “Ja”, antwoordde Takashi Nogawa. “Tyfoons. We worden door zoveel tyfoons getroffen dat Amami ook wel de ‘Tyfoon Straat’ wordt genoemd. We hebben ieder jaar heel veel schade.” Shin’ichi zei: “Dit is ook iets waar de regering aan moet denken om de veiligheid van de bevolking te verzekeren. Maar de fundamentele oplossing voor deze problemen ligt in de vastberaden gebeden van de leden. Het boeddhisme leert ons dat onze geest het hele universum omvat. (...) Dit is de leerstelling van ‘De eenheid van persoon en omgeving’ en het beginsel van ‘Drieduizend mogelijke levensstaten in één enkel levensmoment’. Dit betekent dat als er steeds meer mensen vastberaden gaan chanten, zelfs de moeilijkste situaties zullen veranderen.

“Alles begint met een sterke beslissing. Dit soort beslissingen inspireren ons bijvoorbeeld om manieren te zoeken waarmee we ons huis kunnen beschermen of om uit te zoeken welke gewassen de meeste kans hebben een tyfoon te overleven. Deze beslissing kan ook de regering in beweging brengen. Het is onze plicht, onze missie, om van de plaats waar we wonen een ‘Land van eeuwig Sereen Licht’ te maken, een wereld van geluk en vrede.” (...)

Door de opgewektheid van Shin’ichi konden de leden onmogelijk zien hoe moe hij was en hoe hij het uiterste van zichzelf vergde. Hij was het levende bewijs van de woorden in de ‘Zesentwintig waarschuwingen van Nikko’: “Verspreid, tot kosenrufu is bereikt, de Wet met alles wat je in je hebt, zonder je leven met tegenzin te geven.” (GZ, 1618) (...) Een spirituele opvolging vindt niet plaats door ideeën, maar alleen door iemands actie en gedrag. (...) De oprichting van veel nieuwe regio’s en algemene afdelingen zorgde ervoor dat het fundament van de organisatie van de Soka Gakkai steeds steviger werd. Echter, Shin’ichi voelde diep van binnen dat het spirituele fundament de organisatie echt tot leven zou laten brengen. (...) Als de koploper in de wedloop voor kosenrufu rende Shin’ichi alleen en op volle snelheid voorop. Hij was ervan overtuigd dat tientallen renners, echte vrienden in geloof, hem vast en zeker zouden volgen.